

Tomáš Fröde

„Při skládání si uměle vytvářím pocit neštěstí“

Kapela Imodium funguje na české hudební scéně bezmála dvě desetiletí, v posledních pěti letech ale byla v umělém spánku. Její frontman Tomáš Fröde však nezahálel a v době, kdy si Imodium dávalo domluvenou pauzu, pracoval v rádiu a zároveň ve svém studiu produkoval hudbu mladým kapelám. Po večerech pak tvořil nový materiál pro návrat Imodia. Jak vidí svůj nadcházející comeback?

TEXT: MARTA PUŠOVÁ

Před časem jste se s kapelou Imodium rozhodli, že si dáte pauzu. Co vás k tomu vedlo?

Bylo to jednoduchý, všechno dohromady, začali jsme se prostě motat v kruhu. Naše kapela se vždycky snažila být nějakým způsobem progresivní a chtěla někam směřovat a růst, ale my jsme se cyklili jak koncertně, tak i v tvorbě. Rozhodně tam nebylo ani náznakem to, že bychom měli mezi sebou problém lidsky. Což dokazuje také to, že jsme i přes pauzu byli neustále v kontaktu a trávili jsme spolu čas. Chtěli jsme prostě z toho kruhu ven a věděli jsme, že se z něho musíme vytrhnout a nadechnout se.

Přestávka nakonec trvala dlouhých pět let...

Je to úlet. V říjnu 2019 jsme odehráli poslední koncert. Záměrně jsme si neříkali žádný čas, jak dlouho bude pauza trvat. Padl názor, že třeba pět let, a já si pamatuju, jak jsem se tomu tehdy vysmál, že

se nebudu vracet jako skoro čtyřicátník. Ono by se to asi stalo o něco dřív, ale bylo tady to dvouletý období kulturního prázdna, ten pitomej covid, kterej to samozřejmě protáhl.

Říkal sis někdy, že už se nedáte dohromady?

Samozřejmě to bylo bez záruky. Jak se všichni pomyslně rozprchli do světa, mohlo se snadno stát, že si po pár letech řekneme, že nám to nechybí a už děláme něco jiného, co nás naplňuje, to ve vzduchu viselo. Ale moc jsme si to nepřipouštěli, neměli jsme až takový strach, že bychom si tu pauzu nepřáli. Pro mě to ale byl neuvěřitelný moment, protože tu kapelu mám od čtrnácti let čili celej produktivní věk, byl to pro mě druhý full time job.

Máš takhle zpětně pocit, že ta pauza byla prospěšná?

Myslím, že stoprocentně. Podle mě byl

ten čas tak akorát, nemám pocit, že by nám něco uniklo. Zasekli jsme to vlastně v říjnu 2019 a v lednu 2020 přišel covid, takže jsme si říkali, že Imodium stejně o nic nepřichází.

Co ti během kapelní nečinnosti nejvíc chybělo?

První, po čem se mi stýskalo, byla doávka. Většině muzikantů právě to cestování vadí, protože jen trčíš v autě, ale já jsem to miloval. Chybělo mi, že na jednou po téměř osmnácti letech neseďm víkend co víkend v dodávce. Miloval jsem ty návraty hlavně v létě, kdy byl vzhůru jenom řidič a já jsem koukal na letní nebe a byl takovej klid, kdy jsem byl příjemně unavený z koncertu a všichni ostatní spali. Tak to mi první půlrok strašně chybělo.

A kdy se ti začalo stýskat po kapele?

Nebylo to tak úplně hned. Veškeré moje

Tomáš Fröde, foto: Michal Havlíček

počínání se totiž motá kolem muziky, ať už rádio, ve kterém pracuju, nebo moje nahrávací studio, kde produkuju čím dál víc muziky pro druhé, do toho jsem založil projekt Walkmanz s Reném Ryparem a Zbyňkem Raušerem, takže jsem vlastně byl v hudbě pořád. Trvalo to skoro dva roky, než jsem po práci ve studiu vzal do ruky kytaru a začal jsem si natáčet nové nápady a materiál pro nadcházející desku.

Jak u tebe proces tvorby vlastně probíhá?

Jedna věc, která je naprosto neměnná už od mých prvních počínů a asi to tak už zůstane, je ta, že píšu texty až do hudby, nikdy jsem nezhudebňoval text. Nejlepší model je, když si člověk vezme kytaru a rovnou z něj jdou i slova. Vím o několika muzikantech, kteří to takhle mají, a dost jim to závidím. Já používám

klasicky svahilštinu a texty jsou až to poslední. Navíc jsem teď skoro šest let od poslední desky nepsal, takže ty kolečka jsou hrozně zadřený. Ale co se změnilo, je, že u toho pořád musím být takový seabemrskáč. Vždycky jsem při skládání dělal hrozný věci, o dost víc stoupla spotřeba alkoholu, kdysi jsem i za deště dokázal sedět na balkoně, kde jsem měl přigafovaný deštník, a kouřil jsem jednu za druhou. Potřeboval jsem, aby mi fyzicky nebylo dobře, nevím, proč to tak mám. I teď to tak je, potřebuju se někde zavřít a odšpuntovat láhev. Myslím si, že všeobecně převládá pravidlo, že když je člověk šťastnej, tak se mu blbě píše.

Jedna věc, která je naprosto neměnná už od mých prvních počínů a asi to tak už zůstane, je ta, že píšu texty až do hudby, nikdy jsem nezhudebňoval text.

Jsi tedy dvorní skladatel hudby i textů?

Textů určitě, u hudby je to různý, kus od kusu. Něco složím já a jen se to dotvoří, někdy je to jinak. Do textů si nenechám moc mluvit a vlastně mi do nich ani nikdo nikdy nemluvil. Muziku minimálně dotváříme společně a taky jsme všichni rovnocenně podepsaní pod tvorbu a nikdo neřeší, kdo přinesl víc.

Kolik času s kapelou trávíte společně ve studiu?

Dřív to bývalo tak, že kapela, která si to mohla dovolit, jezdila do studia i tvořit a pronajala si ho třeba na měsíc. Teď to funguje tak, že tam přijdou už s hotovým materiálem a jen ho na místě nahrají. My ten komfort vlastního studia máme, takže se tam sejdeme klidně na víkend, otevřeme muziku, opracujeme

Imodium – zleva: Daniel Franc, Tomáš Fröde, Ronoon, Adam Jánošík, foto: Jan Nožička

ji a rovnou jdeme natáčet. Takhle jsme nikdy dřív nepracovali.

Kdo má poslední slovo u finální podoby songu?

Měl by to být producent, a tým, že u posledních dvou desek jsem byl producentem já, tak jsem to rozhodoval já. Ale když se bavíme o celku dané písni, nevybavuju si, že by nastaly momenty, kdy by se muselo nějak hlasovat. Vždycky se došlo ke společnému závěru. To je výhoda toho, mít kapelu dvacet let, kdy věci jako velké ego a handrkování se máme dávno za sebou.

Dokážeš si v roli skladatele a zároveň producenta udržet odstup?

Toho jsem se bál nejvíc, na druhou stranu tým, že produkuju čím dál víc muziky pro jiné interprety, tak o té disciplíně už něco vím a odstup si díky zkušenostem udržet zvládám. Ale rádi si poslechneme i názor někoho zvenčí, komu důvěřujeme.

Existuje něco, co se ještě můžeš naučit od jiných interpretů?

Pracuju převážně s mladými novými talenty a je skvělý se od nich učit. Mají spoustu jiných přístupů, už tolik nepijí (smích), jinak vnímají tvorbu. Už nejsou zvyklí točit desky, protože je doba singlová, používají nové postupy, určitě je zajímavé to sledovat.

Jak prolamuješ kreativní bloky, pokud nastanou?

Já se obávám, že ve finále to chce vždycky ten čas. Tyhle věci nechceš lámat přes koleno jenom proto, aby byly. Horký jehly nedělají dobrotu. Říkám to i kapelám, se kterými pracuju, ať jsou v klidu a nespěchají, protože jak se to jednou natočí, tak už to tam bude a nevezmou to zpátky. Pokud je teda něco štve, ať to řeknou, dokud je čas to změnit.

Takže neprožíváš klasický umělecký přetlak, kdy z tebe texty musí ven?

Určitě ne. Jsem na texty příšernej, už je třeba natočená muzika ve studiu, a já

teprve dopisuju texty, které už mám zpívat... Je to pro mě strašně útrpnej proces a pak jsem strašně rád, když už to je, má to hlavu a patu a jsem s tím spokojenej. Ani omylem nemívám tvůrčí přetlak, že bych to ze sebe sypal, vždycky musím lovit příběhy, které mi zůstaly v hlavě. Ale pak si užívám, když už to můžu zpívat.

Jak moc bereš ohledy na názor posluchačů?

Ne že by se to v minulosti nestalo, že bych nad tím nepřemýšlel. Ale zároveň si uvědomuju teď, když točíme novou desku, je nám hodně přes třicet a je to po dlouhý době nepsaní a neskládání, jak je to pro nás až třetí nebo čtvrtý plán, to pomýšlení na posluchače. Možná to zní sobecky, ale cítím se daleko svobodněji. Mě zajímá ta písnička jako taková a aby v ní bylo to, co já chci říct. My jsme vlastně nikdy nedělali muziku proto, abychom mohli balit holky nebo se opíjet, to přišlo samo jako bonus. Ale jinak jsme písničky tvořili proto, že jsme

Tomáš Fröde ve studiu, foto: Michal Havlíček

jimi vždycky chtěli něco říct. A taky vypadnout z Broumova. (smích)

Pracuješ zároveň v rádiu. Jak vnímáš současnou hudbu v éteru?

Já jsem zdeformovanej profesně, navíc pracuju v žánrovém rádiu zaměřeným na rock. Ale zjistil jsem, že určité věci fungují v rádiích napříč žánry. A to je taková ta neochota dát šanci nové a mladé muzice, natož té, která trochu vybočuje z mainstreamu. Vždycky se směju, když někdo z rádia řekne o songu, že to není hit. Protože podle mě rádio z toho ten hit má udělat a tlačit to do lidí tak dlouho, až si to oblíbí.

Co ty sám posloucháš?

Popravdě moc neposlouchám, co se hraje v rádiu, nesleduju, taky už dávno jedu Spotify, kde jsem díky algoritmům, na základě kterých Spotify pracuje, objevil spoustu novó muziky, kterou bych jinak neobjevil. A navíc se dostávám do konečny fáze, kdy přecházím na mluvené slovo. Pak už je jenom smrt. (smích)

Díky pracím, které dělám, je muzika kolem mě neustále, takže když si dám sluchátka do uší, poslouchám mluvené slovo. A často neposlouchám nic, jen si pomocí sluchátek utlumím okolní svět.

Myslíš, že v záplavě současného popového mainstreamu může vaše ryze rocková kapela znovu prorazit?

Výhoda naší kapely je, že má fanouškovskou základnu. Ti lidi s námi vyrostli, naše cílovka jsou lidi ve velmi podobném věku, jako jsme my. Naše ambice není prorážet. Ano, budeme rádi, když budeme nabalovat nové fanoušky a nějak to poroste, ale už ne metodu prorážení. Vítězství v hitparádách jdou mimo nás.

Podle nového singlu Tuláci jste docela přitvrdili. Ponese se v tomto duchu celá chystaná deska?

Přijde na to, takové reakce přišly ze všech stran. Ale neznamená to, že další singl nebude zase trochu jinej. Deska

ještě není na světě, je v procesu, takže jaký bude konečný výsledek, zatím nevím. Hlavně neděláme věci účelově, děláme to tak, jak to z nás jde, a pokud ta pecka na albu má být, tak tam bude. Výhoda starých fotrů, máš to na salámu. (smích)

Kde vidíš Imodium v následujících letech?

My jsme to odšpuntovali poměrně dost drze, a to tím, že comebackový koncert 4. dubna 2024 jsme oznámili rovnou v pražském Foru Karlín, což je tvrděj vořech pro klubovou kapelu, ale nějak jsme si na to troufli. Počítáme i s festivalovou a klubovou sezonou. Chceme si dělat propracovanější a připravenější koncerty, tudíž ani nepojedeme na kvantitu. Dřív jsme měli až 120 koncertů ročně, což mi dneska přijde nepředstavitelný a už se to ani nedělá. Chceme kapelu ustálit na prestižní pozici, tam si to držet a dělat si to, jak se říká, hezký. ☒